

[Niels Ravn.]

ning, der tenderer det forvirrede. Vi ændrer i udlånsloven uden samtidig at sikre os, at den bliver i overensstemmelse med statshusmandsloven, og vi ændrer i statshusmandsloven uden samtidig at sikre os, at den bliver i overensstemmelse med loven om landbrugsejendomme. Det er jo en ganske enkel kendsgerning, at med hensyn til sammenlægningen har vi i dag i statshusmandslovens § 58 bestemmelser, der er langt mere vidtgående end de tilsvarende bestemmelser i lov om landbrugsejendomme §§ 25-27; det betyder, at man administrativt gennemfører ting, som jeg finder rimelige; men man kan kun gennemføre det i relation til en lov, ved at man samtidig dispenserer fra bestemmelserne i en anden lov. Det giver usikkerhed, det er noget rod, og det giver vanskeligheder i administrationen. Derfor mener jeg, det må være rimeligt, hvis det virkelig er rigtigt, at denne betænkning er på trapperne, at vi henlægger den lovgivning, der her er tale om, indtil vi ser, hvilke synspunkter der fremkommer fra landbokommissionen.

Ja, ud fra disse få bemærkninger skal jeg som tidligere på mit partis vegne give udtryk for, at vi mener, at den lovgivning, der her er tale om, er ikke i pagt med tiden. Det er i en situation, hvor investeringsbehovet er stort, i vid udstrækning en fejlinvestering, vi her lægger navn til. En sådan lovgivning kan det konservative folkeparti, nu som før, ikke medvirke til, men vi vil gå ind i en fordomsfri drøftelse af landbrugets struktur og vil søge frem til det for erhvervet bedst mulige, således at flugten fra land til by i hvert fald kan standses, og således, at de bedst kvalificerede, de, der skal bære traditionen i dansk landbrug videre, i hvert fald animeres til at blive i det erhverv, hvori de er opvokset, til gavn for dem selv og for det land, vi alle tilhører.

Axel Sørensen: Jeg vil på det radikale venstres vegne anbefale det foreliggende

lovforslag og vil gerne knytte nogle enkelte bemærkninger dertil.

Det er beklageligt, at der fra denne talerstol har lydt sådanne udtalelser om landbruget, at man måtte få det indtryk, at danske landbrugere er selvpogivende. Det kan ikke være meningen med den smule, vi kender til hele den nye tid, at vi nu skal træffe den bestemmelse, at fremtidens landbrug skal være på 50-60 tdr. land, hvor mand og kvinde er henvist til at slæbe deres liv hen og ikke vil være i stand til at skabe sig et hjem. Det var det, den ærede foregående taler ønskede.

Man har ment det forsvarligt igennem det foreliggende lovforslag at ændre udlånsrammen ved at nedsætte udlånet til det private jordkøb fra 15 mill. kr. til 8 mill. kr., medens nogle bevillinger, der drejer sig om jordkøb, med større lån til sammenlægning o. s. v. forhøjes. Jeg mener imidlertid, at vi må se, hvordan den nye tid vil forme sig, og hvorledes de vilkår bliver, som der skal arbejdes under. Nogle har gennem deres udtalelser om den retningslinje, vi har set i nogle år, hvor industrien har formået ikke alene at opsuge sit eget forøgede overskud i byerne, men også at drage hele landbrugets forøgede overskud ind til beskæftigelse i byerne, søgt at propagandere imod, at dansk landbrug i dag kommer til at indtage en rimelig stilling, når det gælder de unges fremtid. Man har præciseret, at dette skulle være årsagen, men er det nu rigtigt? Jeg vil anføre, at jeg, hvor jeg bor, som nabo har en ny landbrugsskole, der den 3. november modtog 132 elever, medens et antal elever, som ikke kunne få plads, måtte vente til næste år med at komme på den skole, de ønsker at gå på. De fleste af eleverne — en 70-80 stykker — bliver på skolen i 9 måneder for at dygtiggøre sig. Tror man, de gør det for at indtage en plads inde i købstaden? Er de egentlige landbrugsudøvere, der i dag sidder på bedrifterne, virkelig så opgivende over for de unge, der faktisk gerne vil gå i de ældres spor? Nej, de unges skolegang